

Сергеј Беук

ОНО НЕИЗРЕЦИВО

КАМЕН/КУЋА БЕЗ ПРОЗОРА И ВРАТА

Простор без светлости, форма без обриса,
Као тело у коме нико не дише,
Линије сажете у пупку Света,
Кораџи, трчање, урлање, играње, забезекнутост,
Излива се по горећем тлу.

Усред куће без крова и подова поставих зид,
Уцртах срећна лица без очију,
Од крпа, картона и ђубрета начиних титана,
Два крилата декана покрише га сеном,
Оставише отиске стопа по непостојећем модрилу.

Сцена је постављена: предворје као срча
и диспропорција,
Ишчупало мњење иза кулиса,
Алати разбацани иза завеса, калупи празни, зјапе...
Трептаји и гримасе, испод Камена обезјезичени
гмизавци,
Вуку, ничу, навиру, роје се.

Говорно лице укида семантички значај објекта
анализе,
Издишемо заменице без рефлексивне намере ка
сознању Другог,
Аудиторијум, аргумент, синтеза, конвенција, навика,
Претварају се у кораке несигурне, у несносне пируете
Које беже у пад, у кикотање и сне.

Инверзија на пољу (за)мишљеног етоса света,
Хијерархије неразлучиво укидају актере и публику,
Упуцавајући микро-наративе шапутавјх живљења,
Стрељајући човештво човека од блатњавог грумења,
Циљајући у око вира.

Разрушени насипи распустише мора,
Ројеви ждралова у бојама ружиних карневала
подсетише на свет,
Исцрпљен, неодржив, клонуо, растрзан и
на смрт рањен,
У коме сипе и даждевњаци зацарише наизуст,
вода влада,
Кристализација двосмисла, ексцеми по икри
сунђера/бића пуцају.

Махнитим махањем заустависмо проток простора,
дувамо у безпрсте шаке,
Креирајући нову плиму заблуда, Месец заборави
да је добошар ритма природе,
Увијајући у пену облака заборављену слику
сопства испошћеног,
Пуштајући вртоглавицу да постане архиђакон
и судија над мртвима,
Усталим и наново рођеним.
Комплементарност тела и психе обитава над
амбисом егзистенције,
Постулати као шифре божанског – парадоксалног
откривача историје антиномија,
интерпретирају човека као (с)твар,

Тамна материја, избељивање, гравитација,
ангелологија,
Метафизичке предикције поткраше се као
ограничене перспективе самотумачења,
Индукција.

Одсуство имагинарног приказивача „у телу“
успостављање је тематске мериторности
суспендоване збиље,
Битак Другог је рат, манихејство, Нешто,
differentia specifica,
Нојево пловило без једара и правца, осморо људи,
рибљи пар,
Репозиторијум крцат бодљама и сувим цвећем,
Нежна плавет надви се над блаженим привидима.

ГЛАДОВАЊА

Ничу белези у даљини,
Артерије бубњају,
Пуцају груди од крви слане,
Од глине кожа модрилом зрачи.

Рита се страх костима од пепела,
Догорева последња издаја,
Збацисмо огртач тескобама украшен,
Сецирамо црне отиске личних неразмрсивости.

Ороз.
Бубањ.
Оштрица.
Анафора.

Закључах чаробну кутију пуну песка и камена,
Визије тешке разоденуше ме.

КРИЗА

„Докле је поглед допирао указивала се пустиња, без оквира или рама, тек понеки пешчани набор као талас на туници земље чије пространство се чинило космички необухватљиво, несазнатљиво и неомеђано, где границе то нису, али ипак постоје, од хаоса до времена, до свести која покушава да га обухвати ограниченошћу индивидуалних Универзума, физике закона без Творчевог учешћа, у коме квантни пакети светлости затамњују, а не откривају неку у низу могућих стварности које живе само трен до утрнућа, градећи сидералне светове, биље, зверје и стихове на замишљеним трговима сунчаних часовника чије време истиче уназад, остављајући само крхотине и срчу појмова, сажимања и осаћај тешке осаме, празнине која није потпуно одсуство, лишена углова или небеске геометрије, чекајућих збрајања језика неодгонетнутог, у тачку, у кап сабијене крлетком електромагнетног гнезда чији пулс одзвања гасовитом планетом *pro quota* њене узавреле величине...“

Ћутала си.
Одгризох.

ХЛАДНЕ РУКЕ

Умаштала си северни цвет на мом стомаку,
Нокат по нокат си низала време и стварност,
На ослонцу Речи спекулисала си апсурд и парадокс,
Обоготворила си фундаметални мозаик наших Ми.

Избијање.
Интроспекција.
Слобода.

Тишином љубим твоје хладне руке,
Вир су и вакуум провалија,
Без помпе и конфузног театра,
У оку си породила Оно Неизрециво.